

Čís. 2149.

Ztrátu práva volebního (§ 3 zák. ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n.) dlužno vysloviti i u osob, které pro mladistvý věk dosud volebního práva nemají.

(Rozh. ze dne 20. října 1925, Zm I 625/25.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Hoře Kutné ze dne 3. dubna 1925, jímž byl obžalovaný uznán vinným spoluvinou na zločinu veřejného násilí podle §u 98 a), b) tr. zák. a zamítl jeho odvolání z výroku, kterým vyslovena byla ztráta práva volebního. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Podle §u 3 zákona čís. 75/19 a 163/20 sb. z. a n. pomijí ztráta práva volebního nejpozději u zločinů po 3 letech, u přečinů a přešupků po roce, počítajíc ode dne ukončení trestu. Podle §u 401 tr. ř. a zákona čís. 142/1912 ř. zák. možno z důležitých příčin povolití odklad trestu; časové obmezení doby, na kterou vrchní zemské soudy mohou povolití odklad trestu, není zákonem určeno. Rovněž není časově omezena doba odložení výkonu trestu podle §u 398 tr. ř., podle něhož výkon trestu pro trvalou chorobu může býti odložen po případě po dlouhou řadu let. Se zřetelem na tato zákonná ustanovení dlužno vysloviti ztrátu práva volebního i tam, kde obžalovaný pro mladistvý věk ještě práva volebního nepožívá, neboť se zřetelem na tato ustanovení není vyloučeno, že trest nebude ukončen až v době, kdy obžalovaný dosáhne věku, předepsaného pro právo volební. Bylo proto odvolání obžalovaného v tomto směru zamítnuto.

Čís. 2150.

V subjektivním směru vyžaduje skutková podstata zpronevěry (§ 183 tr. zák.) kromě úmyslu, věc svěřenou za sebou zadržeti nebo si přivlastniti, také vědomí hmotné bezprávnosti zadržetí nebo přivlastnění si svěřené věci.

(Rozh. ze dne 20. října 1925, Zm II 389/25.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Brně ze dne 26. června 1925, kterým byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §u 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Uplatňujíc zmateční důvod podle Šu 281 čís. 5 a 9 písm. a) tr. ř., vytýká zmateční stížnost napadenému rozsudku nejasnost a neúplnost co do zjištění subjektivní stránky činu, ježto zlý úmysl obžalovaného, učiniti trvalým bezprávný stav, způsobený neodvedením příspěvků, nebyl vůbec zjištěn. Po stránce subjektivní se vyžaduje ke skutkové podstatě zpronevěry kromě úmyslu, věc svěřenou za sebou zadržeti nebo si ji přivlastniti, také vědomí hmotné bezprávnosti zadržení nebo přivlastnění si svěřené věci a musí býti veškeré tyto náležitosti v rozsudku na základě daných okolností jasně zjištěny a odůvodněny. Napadený rozsudek zjišťuje sice objektivní děj, ve směru subjektivním však pouze uvádí, »že si byl obžalovaný vědom svého provinění«. Ježto mohlo neodvedení příspěvků spočívatí též v nedbalosti, nedostatku zúčtování příspěvků nebo v tom, že obžalovaný pouze okamžitě, máje jiné prostředky pohotově, příspěvků pohromadě neměl, kteréžto okolnosti by mohly zakládati po případě jen »provinění« proti převzatým závazkům jako výběrčího spolku upravovačů a vzorkařů, není ono zjištění po stránce subjektivní dosti jasným a určitým. Bylo proto zmateční stížnosti obžalovaného vyhověti a napadený rozsudek zrušiti jako zmatečný, ježto se nelze obejít bez nového hlavního přeličení, uznati podle Šu 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. pro rok 1878 za souhlasu generální prokuratury právem, jak se stalo.

Čís. 2151.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

»Pobuřuje« (§ 14 čís. 1 zákona), kdo úmyslně se snaží vyvolati silnějšími prostředky nepřátelský vztah proti statkům, v Šu tom uvedeném, u j i n ý c h.

Pokud sem nespadá výrok opilého komunisty vůči četníku: »Vždyť to dlouho trvat nebude, jest nás více, my si uděláme pořádek sami, ani rok zakročovati nebudete.«

Nedostatek důvodů pro subjektivní skutkovou podstatu jest zmatkem čís. 5 Šu 281 tr. ř.

(Rozh. ze dne 21. října 1925, Zm I 321/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. března 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 14 čís. 1 zák. ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti nelze odepřítí oprávnění, pokud napadá výrok, odsuzující obžalovaného pro přečin podle Šu 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky. Rozsudek prvé stolice zabývá se nejprve zjištěním objektivní skutkové podstaty (výroků a příležitostí, při nichž byly pro-